

Dedemin Bağı

– nazlıgöl12 · 23 Şubat 2015

Biz üç kız kardeşiz.Babam her yaz bizi annemle birlikte dedemin bağına götürür, temmuz ve ağustos aylarını orada geçirirdik.Bağın hemen başlangıcında iki oda önünde hayat bulunan bir bağ damı(bağ evi) bulunuyordu.Odaların birinin köşesinde şimdilerin şömine dedikleri bir ocak bulunuyordu.Yemeği ve ekmeği annem orada pişirirdi. Haftada bir bazlama pişerdi, bazlama piştiği gün bayram yapardık Bazlamalar pişer pişmez sıcak sıcak içine babaannemin yaptığı tereyağı sürülür ,afiyetle yedik.Günler çok güzel ve eğlenceli geçirdi.Tabi ki biz çocuklar için öyleydi Fakat annem ve babaannem için öyle miydi bilemiyorum Sanırım onlar için yorucu iki aydı.Sabahları mis gibi babaannemin kapakta pişirdiği ekmeğin kokusuyla(kapak üzerinde sapı olan ters çevrilmiş şimdiki kavurma saçı) ve dedemin sesiyle uyanırdık.”Haydin kalkın üzerinize güneşi doğurmayın evin bereketi kaçacak.”derdi bize.Babaannem ise “Bırak bey uyusunlar bütün gün yoruluyorlar.”derdi.Fakat dedem yinede bizi kaldırırdı.Kalkınca hemen tulumbanın başına koşar ablam bizden büyük olduğu için ancak onun gücü yeterdi tulumbayı çekmeye.O çeker biz kardeşimle yüzümüzü yıkardık.Kahvaltı soframızın baş tacı annemin pişirdiği tarhana çorbasıydı .Öyle herkes ayrı tabaktan yemezdi o zamanlar tahta sininin ortasında kocaman bakır tas ve içinde dumanı tüten tarhana ,herkes aynı tasta çala kaşık yedi.Üzerine babaannemin inekten sağdığı bir bardak taze süt...Kahvaltı sonrası dedem hayatta bulunan sedirin üzerine bağdaş kurarak oturur kendi sardığı sigarayı yakardı keyifli içerdi.Babaannem her zaman “Bey içme şu meredi dün gece çok öksürdün yine ,hasta olacaksın.”der fakat dedem de “Atın ölümü arpadan olsun .”derdi.Ben anlam veremezdim neden at arpadan ölsün ,o zaman dedem arabaya koştığı ata neden arpa veriyordu..Bu deyişi yıllar sonra anladım ne demek olduğunu..Biz de üç kardeş kimi zaman bağ içinde gezer meyve ağaçlarına çıkar kimi zaman da bağ evinin önündeki havuzda oynardık.Dedem sigara keyfinden sonra çalışmaya başladılar .Temmuz ayı üzüm hasatına hazırlık ayıydı.O zamanlar betondan üzüm sergileri yoktu.Damın önünde geniş bir alana sergi hazırlanırdı .Sergi yağlı çamur ve saman karışımı bir harçla duvar sıvar gibi sıvanırdı.Bizde bu çalışmada gücümüz yettiğince dedeme yardım ederdik.Bu sergi her gün çatlamasını önlemek için sulanırdı. Ara da bir de üzerindeki fazlalıklar süpürülürdü. Süpürgede orada yetişen hayıt denilen bir bitkinin dallarından özel yapılırdı..Öğle yemeğinden sonra annem bizi uyuturdu.Uykudan kalkar kalkmaz ilk işimiz bağın yanından geçen su arkının kenarında yetişen karamıklar (böğürtlen)yemeye koşmak olurdu.Karamıklar dikenli bitkilerdir kardeşim toplayamazdı ben ve ablam toplar birlikte yedik Tabi ki ellerimiz dikenlerden çizilir yara olurdu fakat biz aldırılmazdık.Elimiz ,ağzımız ,yüzümüz kıpkırmızı boyanırdı..Tekrar tulumbanın başına koşar temizlenirdik..Akşamları çok sivri sinek olurdu .Onları kovmak için hayatta tezek yakardı dedem onun konusuna gelmezdi sivri sinekler..Hasat zamanı amcamlar ,halamlar gelir insan yeterli olmadığında amele tutulur ,üzümler kesilirdi.Üzüm kesilmesi ,kurutulması kaldırılması on beş veya yirmi gün sürerdi.Ağustos bitimi biz tekrar eve dönerdik.Sekiz yaşına girdiğim o yaz annem çok hastalandı .Bakacak kimsemiz yoktu Anneannem çok yaşlıydı ,annemin babası biraz huysuzdu..Anneme on yaşındaki ablam bakıyordu.Evin her işi bizim bakımımız annemin bakımı hep ablamın işiydi. Babam beni ve kardeşimi dedemin bağına götürmeye

karar verdi.Biz istemesek de götürdü .Fakat biz her gün sessizce ağlıyorduk.Bir gün kaçıp eve gitmeye karar verdik.Gizlice kardeşimle yola koyulduk Ne kadar yol aldık bilmiyorum kardeşim yorgunluk ve korkudan ağlamaya başladı.Etrafta kimseler yoktu .Her taraf üzüm bağları ile çevrili kocaman bir ova.Biraz dinlenmek üzere bir ağacın altına oturduk.Birinin omzuma dokunmasıyla kendime geldiğimde uyuduğumu fark ettim.Omzuma dokunan dedemdi.O da bizi aramaya çıkmış.İlk etapta bana çok kızdı çünkü büyük olan bendim..Sonra bizi annemin yanına getirdi.Bir daha yaz tatilinde dedemin bağına gitmedik doğrusu gidemedik dedem o olaydan dört ay sonra vefat etti.Dedemin vefatından sonra beni şok eden bir gerçeği de öğrendim.Babaannem gerçek babaannem değilmiş.İnanamadım bize ne kadar iyi davranır bizi ne kadar çok severdi.Olamaz dedim olamaz Fakat doğrudu .Dedemin ölümünden sonra bağ paylaşımında babama ve amcalarıma çok sorun çıkarmıştı.Bir gün annem bizi önüne oturtup gerçek babaannemi anlattı.Annem henüz bir yıllık evliyken yine bağ bozumu zamanı bağda göçüklermiş(kalıyorlarmış) ,bir gece babaannem hastalanmış aşırı kanaması varmış. Dedem at arabasına bindirip 8 kilometre uzaklıktaki şehirdeki hastaneye götürmeye karar vermiş .Fakat şimdiki gibi yollar asfalt değilmiş.Bağ aralarından patika taşlı yollardan sekiz km'lik yolu kaç saatte gitmişler bilmiyorum fakat hastaneye vardıklarında artık çok geçmiş babaannem düşük yaptığı için geçirdiği aşırı kan kaybından 40 yaşında yolda vefat etmiş.Ben bu anlatılanlara çocuk ruhumla çok üzüldüm günlerce aklımdan çıkmadı.Babamı düşündüm çok genç yaşta kaybetmiş annesini.Babam yirmi yaşında annem henüz on yedi yaşındaymış ozaman.Şimdi o günleri düşünüyorum zaman zaman hem hüznle hem özlemlerle anıyorum..